

בתעלה

איין כול חדיש

הצד השני קרוב מאוד: רגע אחד אתה עומד בכיכר נקיה, וכעבור 100 מטרים של כביש אספלט אתה כבר עומד על שפת התעלה. לולא החבל שנמתח לאורך הכביש, והזקיף הקורא לך לעצור, אפשר היה לדהור ישר לתוך רצועת המים, מכוח התאוצה של הניסעה.

ס יני — אדמת הנצחון! מזהיר כרוז גדול, מודפס על נייר צהוב. המצרים, שהדביקו את הכרוז על קירות הבתים בקנטרה, חשבו שהנצחון יהיה מצרי. עכשיו הם יושבים מן הצד השני של ה־תעלה, ומתכוננים בדגל הישראלי המתנוסס מעל לכרוזי-הנצחון.

עיר מנוקבת ומתמוטטת

ידמה, שמלבד הדגל הישראלי בראש התורן — שום דבר לא זז בקנטרה. תחושה של עזובה מוחלטת אופפת את ה־עיר. אין כמעט סימני פגיעות בבתים. ה־קירות נראים שלמים. רק הדלת הפרוצה לרחצה של קפה גדול, או דממת-המחית ה־אופפת את משרדי האיחוד הסוציאליסטי, מצידים שכאן עברה מלחמה.

ליד הבית השני מחוץ התעלה עומדת ככונית לבנה, מעוכה ושבורה. שני אנשי א־ים מספלים בה. לפני יומיים התהפך בה אחד המשקיפים. הוא שוכב בבית-החולים.

מאח

שלום כהן

עם גב שבור. סמל ישראלי מתבונן בהם ומעיר בזלזול: „לא יודעים לנהוג בגרוש. כל הזמן תאונות. הורסים מכוניות כמו זבל.“ גם הצד השני נראה שומם. קנטרה ה־מערבית מציגה חזית דוממת לחלוטין, שגם בה נע דבר אחד כלבד: דגל שחור-לבן-אדום. על ראש מיגדל פלדה.

אבל אם בצד המזרחי, הישראלי, אין רואים כמעט סימני פגיעה, הרי שקנטרה המצרית מנוקבת ומתמוטטת מפגיעת פגזים וכדורים.

מדך התעלה

לפתע התנער המקום כולו לתחייה. תנועה קדחתנית אחזה את הרחוב ה־קצר. רעש והריקת גלגלים.

מן הגיפ שבא בדהרה ירד קצין-צבא. את פני הקצין אפשר היה לזהות: הם עיטרו את שער גליון לייף על מלחמת ששת-הימים. זהו אלוף-מישנה שמואל, מפקד הכוח (המשך בעמוד 24)

אשכול בחזית

במרחק מטרים אחדים משפת התעלה. הוא פוסע בחזית, לות, עובר בבונקרים ובעמדות, שהיו בעבר הקרוב בידי חיילי מצרים, עתה נמצאים בהם חיילי צה"ל. צלם של יומן הקולנוע מנציח כל תנועה.

הצד הישראלי, מראה את השמשות המנופצות, את הקיר המרוטש מימין, ואת הארובה מעל הנגות משמאל: מנוקבת ומכופפת. במרכז, למטה, ליד הסירה התלויה, גבר מצרי, שזרועו נתונה בתחבושת.

השלט מכריז, באנגלית ובערבית: „אל־קנטרה 45.130 ק״מ“ — המרחק מפתח התעלה, בפורט-סעיד שבצפון. תמונה זו, שצולמה בסלסקופ מן